

[Niels Mørk.]

mine medmennesker og så helst tro, at det er helt saglige grunde, der ligger bag det foreliggende forslag. Dermed være ikke sagt, at jeg har glemt venstres og de konservatives stilling til sygeforsikringsloven i 1960. Det var en lov, som virkelig betød et stort socialt fremskridt for de sygdomsramte, og som de to partier stillede sig negativt over for. Jeg mindes også forhandlingen her i det høje ting for nylig om tillægspensionen. Jeg mindes det af VK stillede dagsordensforslag samt venstres stilling ved afstemningen, og i den forbindelse vil jeg også gerne erindre om den modstand, som ikke mindst venstre viste ved oprettelsen af socialforskningsinstituttet, hvis opgave i nogen grad falder sammen med eller tangerer det, der her er tale om.

Også når man kigger i det konservative folkepartis arbejdsgrundlag af november 1963, kan der være grund til nogen skepsis med hensyn til formålet med dette forslag. Der står jo i dette værk følgende, som måske også er partiets valggrundlag — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Regering og folketing må til stadighed være opmærksomme på, at adskillige offentlige udgifter efterhånden overflødiggøres af udviklingen. Den stigende velstand gør det desuden muligt at gennemføre besparelser i udgifter, det offentlige hidtil har afholdt, men som uden større ulempe nu kan bæres af den enkelte borger.“

Se, hvis denne programerklæring skal forstås derhen, at byrdefordelingen skal ændres, og at det ikke er nødvendigt med en yderligere udbygning af den sociale sikring i vort nuværende velstandssamfund, så må vi melde fra. Vi har i mit parti den principielle opfattelse, at et velstandssamfund med stort set fuld beskæftigelse ikke kan eksistere uden samtidig at være et velfærdssamfund, og her mangler der trods de store fremskridt, der er sket i de sidste 10 år, en del endnu.

Den højtærede socialminister har i sin tale allerede nævnt en række områder, hvor sociale forbedringer snarest må gennemføres. Sagt på en anden måde mener vi, at jo rigere et samfund bliver, jo mere må velfærdspolitikken i bredeste forstand ud-

bygges. Det socialpolitiske trykkesystem er nødvendigt, ja, det er lige så nødvendigt i det samfund, som har beskæftigelsesmæssig og produktionsmæssig fremgang, som det er i et fattigt og stagnerende samfund, og det er måske her, at skillelinjen — hvis der er nogen skillelinje, men det tror jeg nu der er trods alt — mellem vore partier går.

Den højtærede socialminister tog visse forbehold, bl. a. at en eventuel kommission ikke må blive en socialpolitisk sovepude, som kan forhindre eller bremse nye fremskridt på den sociale front. Dette forbehold og i øvrigt de andre, som ministeren tog, kan jeg selvfølgelig give min hele tilslutning. Jeg vil dog gerne understrege den bemærkning, som det ærede medlem hr. P. E. Eriksen nu kom med i sit indlæg, hvor han bekendtgjorde, at venstre giver tilslutning til fortsatte sociale fremstød, selv medens denne kommission arbejder. Jeg vil gerne understrege denne bemærkning, og det åbner selvfølgelig visse perspektiver.

Ministeren advarede også imod at fastlægge et program for kommissionen, som peger i bestemte retninger, og tænkte her på forslaget om, at den almindelige underholdssikring sammenfattes i en offentlig grundsikring med minimale ydelser. Suppleringen skal så efter forslaget kunne ske ved frivillige overbygninger efter vedkommendes økonomiske formåen. Jeg er helt enig med den højtærede socialminister her. Hvis det er hensigten at gå denne vej, må jeg, ligesom ministeren gjorde det, melde fra. Det vil for mig at se være en ordening, der vil skabe nye skel og vende den tunge ende nedad.

I øvrigt har vi jo inden for den sociale sikring ikke de bedste erfaringer med de frivillige ordninger, hverken med hensyn til tilslutning eller effektivitet. Jeg tror, at det i visse tilfælde ville være mere hensigtsmæssigt at gå den modsatte vej med obligatoriske eller tvungne ordninger, som sikrer hele den hjælp, der er nødvendig i den givne situation. Også rationaliseringsmæssige grunde taler herfor.

For mig at se er der i forslaget antydninger af, at regeringen skulle have forsømt at koordinere og forenkle sociallovgivningen. Heroverfor vil jeg gerne sige, at de nydannelser og de udvidelser af sociallov-